

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa "I." spółki z o.o. w W.
przeciwko P.

o zobowiązanie i zapłatę na cel społeczny,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które –

zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 sierpnia 2017 r. pozwana P. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Powyższych wymagań nie spełniła skarżąca, powołując się w skardze kasacyjnej na istnienie w sprawie trzech zagadnień prawnych na tle art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 419). Odnośnie do pierwszego z przedstawionych zagadnień prawnych w piśmiennictwie wskazuje się, że ustawa nie wskazuje w sposób precyzyjny podmiotów zobowiązanych do niekorzystania z informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Podnosi się jednak - z powołaniem się na art. 11 ust. 2 ustawy – że dotyczy to nie tylko pracowników, ale również partnerach handlowych na podstawie zobowiązania wynikającego z umowy, czy też nawet osób, które

w sposób przypadkowy weszły w posiadanie takich informacji. Chodzi więc o osoby, które w sposób wyraźny (a więc także na podstawie umowy), ale także poprzez określone czynności zobowiązane do zachowania informacji w poufności. Obejmuje więc także osoby, które nie zostały w sposób bezpośredni zobowiązani przez przedsiębiorcę do zachowania tajemnicy, ale którzy weszli w posiadanie takich informacji i wiedzą o tym, że stanowią one tajemnicę przedsiębiorstwa. Wyżej przedstawione stanowisko nie jest zagadnieniem spornym w piśmiennictwie ani też w orzecznictwie. Okoliczność, że stron nie łączyła umowa, z której wynikałoby wyraźnie zobowiązanie pozwanej do zachowania w tajemnicy informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa strony powodowej, nie przesądzała więc o tym, że pozwana nie mogła dopuścić się czynu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 u.z.n.k.

Drugie z przedstawionych zagadnień prawnych dotyczące tego, czy może być uznany za czyn nieuczciwej konkurencji określony w art. 11 ust. 1 u.z.n.k. fakt wejścia w posiadanie informacji uznawanych przez powoda za tajemnice jego przedsiębiorstwa bez wykazania przez powoda, że doszło do „przekazania, ujawnienia lub wykorzystania tych informacji” nie może być uznane za przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w sytuacji, w której z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji ustalił, że pozwana wykorzystwała uzyskane informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa strony powodowej. Sąd drugiej instancji wskazał bowiem, że wartością były adresy nieruchomości i kontakt do klienta, a nade wszystko – dane potencjalnych najemców. W innym zaś miejscu uzasadnienia stwierdził, że fakt zaboru i wykorzystania danych (...) należących do I. został dowiedziony. Przyjął także, iż pozwana skopiowała dane klientów z systemu L. i wykorzystwała je, wprowadzając do bazy przedsiębiorstwa działającego pod firmą G. Z wykorzystaniem cudzej informacji mamy do czynienia m.in. wtedy, gdy nabycie od nieuprawnionego umożliwi zastosowanie wiadomości poufnej we własnej praktyce gospodarczej. Jak trafnie wskazała strona powodowa w odpowiedzi na skargę kasacyjną, także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 11 września 2014 r., II PK 49/14, OSNP 2016, nr 1, poz. 8) przyjęto, że sam zabór i przeniesienie danych stanowiące tajemnicę przedsiębiorcy przez osobę zobowiązania do zachowania ich

w poufności stanowi o wykorzystaniu tajemnicy przedsiębiorcy w rozumieniu art. 11 ust. 1 u.z.n.k. Zatem należy stwierdzić, że konstrukcja drugiego z zagadnień prawnych opiera się na założeniu faktycznym (braku wykazania przez powoda faktu wykorzystania pozyskanych informacji) sprzecznym z ustaleniem przyjętym przez Sąd drugiej instancji. Z tej przyczyny zagadnienie to nie jest przydatne dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej.

Odnosi się to także konstrukcji trzeciego z zagadnień prawnych dotyczącego tego, czy fakt wejścia w posiadanie informacji uznawanych przez powoda za tajemnice jego przedsiębiorstwa bez wykazania, że doszło co najmniej do zagrożenia interesu przedsiębiorcy, może być uznany za czyn nieuczciwej konkurencji określony w art. 11 ust. 1 u.z.n.k. Z ustaleń Sądu drugiej instancji wynika, że udowodniono, że działanie pozwanej naraziło powódkę na straty finansowe. Jak zasadnie wytknięto w skardze kasacyjnej, Sąd bliżej nie określił czasu i wysokości tych strat finansowych. Mimo tego uchybienia nie aktualizuje się potrzeba odpowiedzi na to zagadnienie prawne. Ponownie odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., II PK 49/14 wskazać trzeba, że samo pozostawienie informacji stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa poza domeną przedsiębiorcy stwarza istotne zagrożenie jego interesów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).